

kunne gaa ind paa noget af de Punkter. — Smid-
lertid gik man i Fællesudvalget bort fra disse
Forslag i den Skikkelse, hvori de tidligere havde
foreligget, og der fremkom da to Forslag, som
her fremtræde under Indstillingerne Nr. 1 og Nr. 2.
Disse to Forslag ere jo for en stor Del overens-
stemmende, og det er jo nu fra begge de to ærede
Ordførere for Stillerne af disse Forslag blevet
udtalt, hvorledes man har opfattet dem; og om
der ogsaa er nogen Nuance i Fremstillingen fra
de to ærede Landssthingsmænds Side, ere de dog
i det Væsentlige enige med Hensyn til, at der ved
de første af de opstillede Betingelser i Virkelig-
heden ikke gjøres nogen Afvigelse fra, hvad der nu
kan siges at være gjældende, alene med Und-
tagelse af Bestemmelsen om Tilstræffeligheden
af en Befal i Modsetning til et Bedehus.
I det Mindste maa jeg tilstaa, at jeg efter min
Opfattelse af Valgmenighedsloven og af Loven om
Benyttelse af Kirkerne i Dvrigt vilde være gaaet
frem paa samme Maade ogsaa uden en saadan
Bestemmelse, som den, her er Spørgsmaal om.
Jeg vil ikke negte, at Ordene kunne forstaaes saa-
ledes, at man kunde følge en noget anden Vej,
men jeg tror ogsaa, at der vanskeligt vilde kunne
gives nogen Kirkeminister, der vilde betrede denne
Vei. Jeg tænker derved nærmest paa den første
Indledning, om jeg saa maa sige, til Valgmenig-
hedsloven, hvor det hedder, at, hvor der maatte
vise sig Trang dertil, kan Ministeren give Tillæ-
delse til Dannelsen af en Valgmenighed. Hvis
man opfatter det saaledes, at denne Trang skal
bedømmes efter Ministeriets Opfattelse, det vil alt-
saa sige, nærmest efter de geistlige Embedsmænds
Opfattelse, hvis Mening maatte blive hørt derom,
maa jeg tilstaa, at det Tillæde vistnok som oftest
vil indtræde, at man vil komme til det Resultat,
at der ikke er nogen Trang til Dannelsen af en
Valgmenighed. Men jeg tror ikke, at nogen
Minister vilde gaa den Vei; thi det forekommer
mig utvivlsomt, at det, man ved Valgmenigheds-
loven er gaaet ud fra, maa være, at der var en
subjektiv Trang tilstede hos de Paagjældende selv,
som ikke kunde fyldestgjøre Trangen, en Trang,
der maatte træde frem paa en stærkere og bestem-
tere Maade derved, at man viste sig villig til at
gjøre de betydelige Offre, der krævedes. Det er
saaledes kun dette Tillæg om Befalene, der egent-
lig er Spørgsmaal om, men da man nu her fra
begge Sider er bleven enig derom, og da det andet
Thing er gaaet ind derpaa, vil der ikke være
nogen Anledning for mig til nærmere at dvæle
derved.

Derimod er det ganske sikkert, at Hoved-
spørgsmaalet mellem disse to Fraktioner af Ud-
valget har dreiet sig om, hvorvidt det skulde kunne
tilfredses, at man under de nærmere Betingelser,

der ere foreskrevne, skulde kunne vælge en theolo-
gisk Kandidat til Præst for en Valgmenighed.
Med Hensyn til Spørgsmaalet i og for sig har
jeg jo i Udvalget meget bestemt udtalt, at jeg
meget vilde have ønsket, at dette Spørgsmaal var
bleven holdt borte, og at jeg troede, at det, der
i Dvrigt var foreslaaet og som syntes at have
kunnet samle en stor Majoritet om sig, vilde være
et tilstræffeligt stort Fremskridt og for en me-
get væsentlig Del afhjælpe, hvad man havde øns-
ket forandret. Det har jo imidlertid af Resulta-
tet af Forhandlingerne i Udvalget viist sig, at
man ikke er gaaet ud fra, at dette Lovforslag
overhovedet kunde gennemføres, med mindre noget
Saadant under de nærmere Indskrænkninger og
Begrænsninger, her er Tale om, blev vedtaget.
Naar da det Spørgsmaal stillede sig for mig,
hvorvidt denne Bestemmelse, som nu her foreslaas
i Endringsforslaget under Nr. 1, for mig burde
indeholde nogen afgjørende Grund til at modsætte
mig Lovforslaget, saa maa jeg erkjende, at jeg es-
ter alvorlig Overveelse er kommen til, at denne
Bestemmelse ikke kunde berøve dette. Jeg vilde
for mit Bedkommende ikke kunne forsvare, saaledes
som denne Bestemmelse er stillet her, at negte et
Lovforslag, som i Dvrigt var vedtaget af begge
Thing, en Indstilling til Hans Majestæt om Stads-
fastelse, og jeg skal nu med et Par Ord antyde,
hvorfor jeg ikke kunde anse denne Bestemmelse
alene, saaledes som den nu er bleven nærmere be-
stemt, for at være af den Natur, at der kunde
være tilstræffeligt Grund til derpaa at bygge en
Negtelse af Loven. Det er jo efter min Men-
ning allerede af meget stor Betydning, at der
er krævet en Alder af 30 Aar, fordi jeg holder
mig overbevist om, at, hvis man ikke havde sat
denne Alder, vilde netop de stærkeste Forsøg paa
at skaffe den nye Bestemmelse om Valget af theo-
logiske Kandidater Anvendelse blive gjorte med
Hensyn til Kandidater under 30 Aar, saaledes at
det netop vilde blive yngre Kandidater, der for-
trinnsvis vilde blive Spørgsmaal om, hvilket jeg
vilde anse for uheldigt. Nu kan det ikke negtes,
at, selv om de paagjældende Personer vare over
30 Aar, kunde de være under saadanne Forhold
og have saadanne Egenstaber, at det maatte an-
ses for urigtigt at ansætte dem, og der kunde i
det Hele taget være brugt en saadan Fremgangs-
maade fra Bedkommendes Side, at det vilde være
urigtigt, at de skulde kunne indtræde som Præster
for Valgmenigheder. Jeg udtalte derfor ogsaa i
Fællesudvalget, at, selv om man vilde være gaaet
til det Yderste af, hvad der i den Heiseende kræ-
vedes under den Forhandling, der fandt Sted om
Menighedens Ret til at vælge sine Præster,
høvede man dog indrømmet og erkjendt, at der for
Ministeren, for Kirkestyrelsen maatte være Lellig-
hed til at vrage nogle af dem, der ellers kunde
have Betingelserne til at søge Kald efter de al-
mindelige Regler; jeg gjorde gjældende, at denne